

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 8. V Ljubljani, dne 1. avgusta 1916. XXIV. teč.

Posavske povesti.

VIII. Joško in njegovo jagnje.

Ovsénarjev Joško je bil pastir. Pasel je že drugo leto, in letos je pasel do petdeset ovcâ.

V lastnino teh ovcâ so se delili vsi domači; oče in mati, stric in teta in še deset otrok. Tudi najmlajša bratca, Tonček in Pavel, sta imela svoj del.

Očetu sta pripadali dve ovci, materi tudi dve, teti tri, starejši sestri celo pet itd. Jošku pa sta bili izgovorjeni dve beli jagnjeti in sestri Lojziki tudi dve.

Če si pogledal po beli čredi pastirja Joška, so se ti zdele, z malimi izjemami, vse ovce enake. Le par je bilo večjih in ena je bila črna vmes.

Pa če so prašali Joška: »Ali veš razločiti, čigava je katera?«

»Vem!« je brez pomisleka odgovoril Joško.

»Ali za vse veš?«

»Za vse.«

»Teško, Joško, Preveč so si podobne.«

»Pa ima vsaka svoje posebno znamenje.«

»Sedaj, ko so ostrižene, jih tudi še moreš razločiti?«

»Ravnotako.«

»I kako?«

Joško je stopil med ovce, ki so se pasle po zelenih grebenih, in jih je pričel razločevati eno od druge.

»Ta je Jačetova, ta je Micikina, ta tudi, ta je Lovrenčeva, ta je materina, ta je Lukova, ta je očetova...«

In tako je šlo dalje in dalje z lahkoto in odločnostjo četovodje, ki pozna svojo četo.

Le pri dveh jagnjetih ni bilo tako lahko razločiti, čigavo da je prvo, čigavo da je drugo.

Bili sta si podobni kakor dve beli sveči, ali dva bela metulja.

Vsa razlika je obstala samo v mali kakor repino seme drobni temni lisi, ki si jo le s pozornimi pogledi našel v smeri med očesom in ušesom, in sicer na desni strani. A tako liso sta imeli obe jagnjeti.

Celo Joško je pri tem razločevanju prišel v zadrego, to se pravi, če ne ravno v zadrego, pa vsaj v zamudo.

Izmed omenjenih jagnjet pa je bilo eno Joškovo, drugo Ložikino.

Katero je bilo Joškovo?

Tisto, ki je imelo ono drobno liso bliže očesa.

Katero je bilo Ložikino?

Tisto, ki je bilo z ono temno piko zaznamovano bliže ušesa.

A to razdaljo je bilo treba natanko premeriti.

Pa za to razliko in razdaljo je vedel samo Joško. Tudi sestri Ložiki tega ni maral povedati, to pa zato, da je mogel bolj ponosen biti na svojo pastirsko skrivnost.

Ali ta pastirski ponos se mu ni obnesel.

Ovce, pravimo, so krotke, in jagnjeta so še krotkejša. To je sicer res, a vselej in povsod in vsako jagnje tudi ni krotko.

To je izkusil Janko na Gabrovem grebenu. Na eni strani se je greben polagoma znižaval proti poti, ki je vodila skozi gozd; na drugi strani pa se je strmo končaval v prepad, ki je bil do dvajset metrov globok.

Gabrov greben je bil okrog in okrog zavarovan z drevjem in grmovjem, in morala je biti že posebna nesreča, da je kdo tamkaj zdrknil v prepad.

In ta nesreča je prišla. Prišla je na eno izmed jagnjet, ki jih je pasel Joško. Kako se je to zgodilo, pastir ni videl, ne vedel, ovce pa mu tudi niso mogle povedati, da sta se dve sprli med seboj.

Naenkrat je zaslišal v prepadu jagnjetovo meketanje.

Stopil je od strani, kjer ni bilo strmine, v prepad.

In glej! Jagnje si je zlomilo desno predno nogo. Na prvi pogled je vedel: jagnje mora biti ali moje, ali Lojzikino.

Pogledal in premeril je, kako je z liso med očesom in ušesom.

Lisa je razločila in odločila: Jagnje je Joškovo. Škoda! Jošku se je še bolj smililo, zakaj hudo je meketalo in krvavelo iz zlomljene noge.

Joško je bil preslab, da bi zadel jagnje na rame in je nesel domov.

Šel je po Lovrenca, za pet let starejšega in močnejšega svojega brata.

Potoma je premišljal, kako naj reče: »Ponesrečilo se je moje, ali ponesrečilo se je Lojzikino jagnje.«

Če poreče: »moje!« tedaj bo sam ob jagnje. Če pa reče: »Lojzikino!« bi ta ne mogla in ne hotela verjeti, češ, da Joško tako reče, kakor je zanj prav. Razžaliti Lojzike, tako je ugibal Joško, bi pa tudi ne bilo prav. Zakaj nihče izmed domačih (razen Joška) se za ovce toliko ne briga kakor Lojzika. Pred par tedni je še vsem tako lepo in previdno postrigla volno, da se pri tem znamenja posameznih ovcâ niso zavrgla ali zabrisala. Če ni šlo drugače, je rajši nekje nekoliko volne pustila na tej ali oni ovci, samo da je bilo njih razločevanje laže. Res, Lojzika je bila skrbna pastirica.

In sedaj naj Joško reče: »Lojzikino jagnje si je zlomilo nogo.«

Ne, tega Joško ne bi mogel reči.

Lovrenc je prinesel jagnje domov in je takoj zaklal, da se ne bi dalj mučilo.

Pa čigavo jagnje so potem jedli domači?

Kakor je odločil Joško: »Moje jagnje je šlo.«

Hudo je bilo pastirju Jošku, rad bi imel jagnje, a še rajši je imel svojo sestrico Lojziko, zato ji je prepustil svoje jagnje s tem, da je rekel: »Moje jagnje je šlo.«

Lojzika poslej ni bila več v dvomu, katero da je njeno jagnje.

Pretekla sta dva meseca.

Kupci za ovce so prišli.

Ovsénarjev oče so takole rekli: »Vi otroci, prodajte vsak svoje ovce, moje in materine pa porabimo za dom.«

Otrokom je bilo to seveda prav, zakaj zopet bodo imeli nekaj skupička, ki ga varno nalože v hranilnici.

Kupci so pokupili vse ovce, kolikor jih je bilo pri Ovsénarjevih naprodaj.

Za ceno so se domenili takole: »Ena k drugi — za vsako po 110 kron.«

Udarili so v roke kupci in oče Ovsénar.

Otroci pa so samo stegnili roke in pobrali naštet denar.

Tako je prejela Micika petstoinpetdeset kron, Lovrenc tristointrideset kron, Lojzika dvestoindvajset kron itd. . . .

Joško pa samo stodeset kron.

Če hočemo biti pravični in natančni, moramo k tej vsoti prišteti še devetkrat po tri krone, ki so mu jih dali bratje in sestre za to, da jim je pasel ovce.

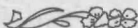
Joško je vedel, da bi mu danes šlo še drugih stoindeset kron. A tudi danes ni rekel drugače kakor takrat, ko se je ponesrečilo jagnje: »Moje jagnje je pa že davno šlo.«

Vzel je denar, šel za hišo, in Lojzika je rekla, da ga je videla, da se je jokal.

Že mogoče. A če je jokal, je jokal zavoljo Lojzikega jagnjeta. V duši pa je bil vendarle vesel, da je bolj ljubil svojo sestrico kakor pa svoje jagnje.

Vsak bratec ni tak.

Kancijan.

Radovednost.

Gospoda penzionista Radoznalec in Vsevedec sta se ustavila pred Fišerjevo hišo, kjer je nabita reklamna deska z lepaki in raznimi oglasi.

»No, kaj bo danes novega?« je menil Radoznalec in z vso skrbljivostjo iskal novic in zanimivosti.

»Nič posebnega,« je sodil njegov prijatelj in se zdolgočasen zamaknil v razglas o neki dražbi, ki ga je bil že prejšnje dni trikrat prečital in ga je v resnici zelo malo zanimal. »Dražba se vrši v četrtek ob treh,« je opomnil Radoznalcu gladko in tekoče, ko si je bil že dodobra zapamtil stavek za stavkom.

»Kaj bi tisto!« je zavrnil oni in pokazal na majhen oglasni list, popisano z okornimi, drobnimi črkami. »Sem poglej! Stanovanje se oddaja.«

»Kje, kje?« se je začudil Vsevedec, ki ga še oddaleč ni brigala oddaja stanovanj. Trudoma se je sklonil in razbiral novico, ki je še ni bil doslej videl.